

۹۷- هنگامی که به ابر و برق نگاه می‌کرد و صدای رعد را می‌شنید

دعای سی و شش صحیفه سجادیه کامله

اللَّهُمَّ إِنَّ هُدْيَيْنِ آيَاتِنِ مِنْ آيَاتِكَ، وَهُدْيَيْنِ عَوْنَانِ مِنْ أَعْوَانِكَ يَبْتَدِرَانِ طَاعَتَكَ بِرَحْمَةٍ نَافِعَةٍ أَوْ نِقْمَةٍ ضَارَّةٍ، فَلَا تُمَطِّرْنَا بِهِمَا مَطَرَ السَّوْءِ، وَلَا تُلْبِسْنَا بِهِمَا لِبَاسَ الْبَلَاءِ،

خداوندا همانا این «رعد و برق» دو نشانه از نشانه‌های تو و دو خدمتگزار از خدمتگزاران تو آند؛ که در مقام فرمان بردن از تو، به رحمتی سودمند، یا عقوبتی زیان بخش، می‌شتابند؛ پس به وسیله آن دو، باران زیان بار بر ما مباران و به سبب آن دو لباس بلا بر ما می‌پوشان،

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَأَنْزِلْ عَلَيْنَا نَفْعَ هَذِهِ السَّحَابِ وَبَرَكَتَهَا، وَأَصْرِفْ عَنَّا أَذَاهَا وَمَضَرَّتَهَا، وَلَا تُصِبْنَا فِيهَا بِأَفَقَةٍ، وَلَا تُرْسِلْ عَلَيَّ مَعَايِشَنَا عَاهَةً،

خداوندا بر محمد و آلش درود فرست و فایده و برکت این ابرها را بر ما فرود آر و آزار و زیانش را از ما بگردان و از درون ابرها آفتی به ما نرسان و بر آنچه که معیشت ما بر آن استوار است، آسیبی نفرست،

اللَّهُمَّ وَإِنْ كُنْتَ بَعَثْتَهَا نِقْمَةً وَأَرْسَلْتَهَا سَخَطَةً، فَإِنَّا نَسْتَجِيرُكَ مِنْ غَضَبِكَ، وَنَبْتَهِلُ إِلَيْكَ فِي سُؤَالِ عَفْوِكَ، فَمَلُ بِالْعَصَبِ إِلَى الْمُشْرِكِينَ، وَأَدِرْ رَحِي نِقْمَتِكَ عَلَى الْمُلْحِدِينَ.

خداوندا اگر این ابرها را به خاطر عقوبت برانگیخته‌ای و برای خشم فرستاده‌ای؛ ما از خشمت به تو پناه می‌آوریم و برای درخواست گذشت و عفو، به درگاه تو زاری می‌کنیم؛ پس غضب و خشم را متوجه مشرکان کن و آسیای عقوبت را نسبت به منحرفان به گردش آر.

اللَّهُمَّ أَذْهَبْ مَحَلَّ بِلَادِنَا بِسُفْيَاكَ، وَأَخْرِجْ وَحَرَ صُدُورِنَا بِرِزْقِكَ، وَلَا تَشْغَلْنَا عَنْكَ بِغَيْرِكَ، وَلَا تَقْطَعْ عَنَّا كَافِتِنَا مَادَّةَ بَرِّكَ، فَإِنَّ الْغَنَى مَنْ أَعْنَيْتَ، وَإِنَّ السَّالِمَ مَنْ وَقَيْتَ،

خداوندا خشکی سرزمین‌های ما را به بارانت برطرف کن و شدت خشم سینه ما را به رزق و روزی خود بیرون فرما و ما را از خود به غیر خود مشغول و سرگرم مکن و مایه و منبع نیکی خود را از ما جدا مساز؛ چه این که بی‌نیاز کسی است که تو اش بی‌نیاز کنی و سالم کسی است که تو اش از هر شرّی نگاه داری،

مَا عِنْدَ أَحَدٍ دُونَكَ دِفَاعٌ، وَلَا بِأَحَدٍ عَنِ سَطْوَتِكَ امْتِنَاعٌ، تَحْكُمُ بِمَا شِئْتَ عَلَى مَنْ شِئْتَ، وَتَقْضِي بِمَا أَرَدْتَ فِيمَنْ أَرَدْتَ.

نزد کسی جز دفاع تو نیروی دفاع نیست و برای احدی از عذاب تو، وسیله حفظ و نگاه داری وجود ندارد؛ بر هرکسی که بخواهی، به هر چه که بخواهی، حکم می‌کنی؛ و به آنچه اراده فرمایی درباره هر کس اراده کنی، فرمان می‌دهی.

فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا وَقَيْتَنَا مِنَ الْبَلَاءِ، وَلَكَ الشُّكْرُ عَلَى مَا حَوَّلْتَنَا مِنَ النِّعَمَاءِ، حَمْدًا يُخَلِّفُ حَمْدَ الْحَامِدِينَ وَرَاءَهُ، حَمْدًا يَمَلَأُ أَرْضَهُ وَسَمَاءَهُ.

تو را سپاس بر آن که ما را از بلا نگاه داشتی و تو را شکر بر نعمت‌هایی که به ما دادی؛ سپاسی که سپاس سپاسگزاران را پشت سر گذارد؛ سپاسی که زمین و آسمان خدا را پر کند.

إِنَّكَ الْمَنَّانُ بِجَسِيمِ الْمِنَّةِ، الْوَهَّابُ لِعَظِيمِ النِّعَمِ، الْقَابِلُ بِسِيرِ الْحَمْدِ، الشَّاكِرُ قَلِيلِ الشُّكْرِ، الْمُحْسِنُ الْمُجْمَلُ دُو الطَّوْلِ لِإِلَهٍ إِلَّا أَنْتَ إِلَيْنِكَ الْمَصِيرُ.

همانا تویی بسیار نعمت دهنده به نعمت‌های بزرگ، بخشنده نعمت‌های عظیم، پذیرنده سپاس اندک، قبول کننده شکر ناچیز، نیکوکار و خوش رفتار، دارای احسان، معبودی جز تو نیست، پایان کار به سوی توست.